

မြေလှောင်

ထာဝရရင်ခွင်

ရဲဘော်စောသစ်

အခန်း (၁)

‘မမြတ်လေးငုံ’

တွန်းတံခါး ပွင့် လာပြီး ရှုပ်အင်္ကျီလက်တိုဖြူကို ဝတ်ထားသောလူက ပြန်ထွက်လာသည်။ တဆက်တည်း သူ့နှုတ်မှ မိမိနာမည် ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် မြတ်လေးငုံ၏ ရင်ထဲ ဒိန်းကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် သတိနှင့် ပြန်ထိန်းကာ ထိုင်နေရာမှ သေသပ်စွာ ထလိုက်သည်။ ။

ထိုလူ၏ နောက်မှ စောစောကဝင်သွားသော အမျိုးသမီး ပြန်ထွက်လာသည်။ ။ လေဒီရှူးနှင့် စကဒ်ကို ဝတ်ထားသော အမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။ ။ သူမမျက်နှာက အပြုံးများ နှင့် ဝင့်ထည်နေသည်။ ။

သူမထွက်သွားသည် ကို ဦးစားပေးပြီးမှ မြတ်လေးငုံ ဝင်လိုက်သည်။ ။

‘တည့်တည့်သွားပြီး မန်နေဂျင်း ဒါရိုက်တာခန်း ရောက်ရင် ဝင်လိုက်ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

မြတ်လေးငုံက တည်ငြိမ်စွာ လျှောက်ခဲ့သည်။ ။ ထိုတဒင်္ဂ၌ ဖခင်၏ စကားကို ဖျတ်ကနဲ သတိရလိုက်သည်။ ။

‘ဘာကိုလုပ်လုပ် အောင်မြင်ရမယ်ဆိုတဲ့ သန္နိဋ္ဌာန်နဲ့ စိတ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်ကိုင်ပြောဆိုတတ်အောင် လေ့ကျင့်ပါ သမီးငုံ’

အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားသော မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာရုံးခန်း တံခါးကို ညင်သာစွာ တွန်းဝင်လိုက်သည်။ ။

အဆောင်အယောင်တို့ဖြင့် ခမ်းနားသော ဧည့်ခံခန်းတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ။

ထိုဧည့်ခန်း၏ ထိပ် ဆက်တီပေါ်၌ လူတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ ။ တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ သူမ၏ မိခင်အရွယ်ရှိ အမျိုးသမီးနှင့် ၎င်းနှင့် ရွယ်တူ အမျိုးသားတစ်ဦး ထိုင်နေသည်။ ။

မလှမ်းမကမ်း၌ အမျိုးသားတစ်ဦးက ဖိုင်တွဲတစ်ခုကို ဖွင့်ကာ ထိပ်၌ ထိုင်နေသော အမျိုးသားတစ်ဦးအား ရိုသေစွာ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ။
ပြီးလျှင် -

သူတို့ အနီးဆက်တီသို့ ရောက်ရှိ လာပြီး ရပ်လိုက်သောအခါ သူ့အား ထိုင်ရန်ညွှန်ပြလိုက်သည်။ ။

မြတ်လေးငုံသည် ၎င်းညွှန်ပြလိုက်သောနေရာ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

စူးရှသော မျက်လုံးသုံးစုံကို မြတ်လေးငုံရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ ။

အထူးသဖြင့် သူနှင့် စားပွဲတစ်လုံးသာခြားပြီး ဖိုင်တွဲကို ကြည့်လိုက်မိမိကိုကြည့်လိုက် လုပ်နေသော သူကို ဖြစ်သည်။ ။

‘မင်းနာမည် မြတ်လေးငုံနော်’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘မင်းဖခင် ကွယ်လွန်တာ ကြာပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ငါးနှစ်ရှိပြီ’

‘ဪ’

‘မိခင်က ဘာလုပ်သလဲ’

‘စက်ချုပ်ပါတယ်’

ထိုမေးခွန်းကို ဖိုင်တွဲကြည့်နေသောလူက မေးခြင်း မဟုတ်ပေ။ သူမ၏ ဝဲဖက်ကုလားထိုင်မှ အမျိုးသားကြီးက မေးခြင်းဖြစ်သည်။

‘မင်းမေမေ စက်ချုပ်တဲ့ ပညာနဲ့ မင်းတက္ကသိုလ်ပညာရေးလုံလောက် ခဲ့သလား’

‘မလုံလောက်ပါဘူး - ကျွန်မကို ဖေဖေကွယ်လွန်သွားပြီး ကျောင်းထားပေးခဲ့တာက မေအံ့ပါ’

‘မေအံ့ဆိုတာ’

‘မေရုံ - မေရုံဆိုတာ ကျွန်မ မိခင်ပါ။ ကျွန်မမက မိခင်ကို မေရုံလို့ ခေါ်ပါတယ်။ မေရုံညီမ မေအံ့က ကျွန်မရဲ့ တက္ကသိုလ်ပညာရေးကို ထောက်ပံ့ခဲ့ပါတယ်’

‘ဟုတ်ပြီ - အဲဒီမေအံ့က ဘာလုပ်သလဲ’

‘ပီအေတီပါ’

‘ဟင် - ပီအေတီရဲ့ ဝင်ငွေဟာ မင်းကို ကျောင်းထားပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါ့မလား’

အမျိုးသမီးကြီးက အံ့အားသင့်သလို မေးလိုက်သည် ။
ထိုအမျိုးသမီးကြီး လူမှုရေးနယ်ပယ်ကို အင်မတန် ကျွမ်းကျင်နားလည်
သော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မြတ်လေးငုံက အကဲခတ်
လိုက်မိသည် ။

‘လစာနည်းတော့ ဘယ်ထားနိုင်ပါ့မလဲရှင်၊ ကျောင်းဆရာမ တစ်
ယောက်ရဲ့ အပိုဝင်ငွေရှာတဲ့ နည်းနဲ့ ရှာပြီး ကျွန်မကို ကျောင်းထားပေး
တာပါ’

ကျူရှင်ပြု၍ သူမအား ကျောင်းထားပေးပါသည် ဟူသော စကားကို
တိုက်ရိုက်မပြောဆိုဘဲ သွယ်ဝိုက်ပြောတတ်သော မြတ်လေးငုံကို အမျိုး
သမီးကြီးက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး

‘ကျူရှင်ပြတယ်လို့ မင်း ဘာဖြစ်လို့ မသုံးတာလဲ’

‘ကျူရှင်ပြတယ်ဆိုတာ မှတ်ပုံမတင်ထားရင် တရားဝင်ခွင့်ပြုချက်မ
ရှိတဲ့ လုပ်ငန်းဖြစ်လို့ ကျွန်မ မသုံးစွဲတာပါ ’

မြတ်လေးငုံအား ဘာဖြစ်၍ ဤမျှ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် မေးနေသန
ည်း၊ ယခင်လူများ သည် ငါးမိနစ်ပင် မကြာဘဲ ပြန်ထွက်လာကြသည် ။

‘မင်းဖခင်ကလည်း ကျောင်းဆရာတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ မင်းအဒေါ်က
လည်း ကျောင်းဆရာဆိုတော့ မင်း ဆရာမအလုပ်ကို မလုပ်ချင်ဘူးလား’

‘ကျွန်မ အလုပ်ချင်ဆုံး အလုပ်ပါ’

‘ဟေ့ ... ဒါဖြင့် မင်းဒီအလုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ လာလျှောက်လဲ’

‘ဒီကိစ္စ ရှင်းပြစေချင်ရင် ကျွန်မ ရှင်းပြနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မအတွက်
အချိန်တွေ ထပ်ပေးနိုင်ပါသေးသလား’

သူမ၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်နှင့် အောင်လက်မှတ်မိတ္တူ၊ လောဘကဒိ၊ မှတ်ပုံတင်တို့ ကို စစ်ဆေးရင်း သူမ၏ ကြည်လင်ပြတ်သားသောအသံနှင့် ရုပ်ရည်ကို သဘောကျနေသော ဦးမေအောင်သည် ယခု ပို၍ ကျေနပ်သွားသည် ။ သူ မနေ့ကတည်းက လူတွေ စစ်ဆေးခဲ့သူ၊ အယောက်သုံးလေးဆယ်တွင် သူတို့ အား မေးခွန်းပြန်ထုတ်သူမှာ သူမ တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည် ။

ဦးဝဏ္ဏနှင့် ဒေါ်သက်သက်ခိုင်က သူ့အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ ထိုအခါ သူက ခေါင်းကို ဆတ်ကနဲ ညိတ်ကာ ဖိုင်တွဲကို ပိတ်ပြီး စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်သည် ။

ဒေါ်သက်သက်ခိုင်က

‘ကိုင်း ဖြေပါဦး သမီး’

မြတ်လေးငုံက မိမိအပေါ် ‘သမီး’ ဟု ပြောင်းလွဲခေါ်ခြင်းအတွက် ကျေနပ်သွားသည် ။

‘ကျွန်မရဲ့ ဖခင်ဟာ အဆုတ်ရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်ခဲ့တာကို ကျွန်မရဲ့ ကြီးတော် မေဆုံက ဆရာ၊ ဆရာမဆိုရင် အဆုတ်ရောဂါနဲ့ လုံးပါးပါးမှာပဲ၊ တိုးတက်မှု မရှိဘူးလို့ ယူဆပြီး ကန့်ကွက်ပါတယ်။ နောက် ခုနေ ကျွန်မ ဆရာမဝင်လုပ်ရင် နယ်စပ်ဖွံ့ဖြိုးရေးမှာ သွားလုပ်မှ ဂျေအေတီ ရာထူးကို ရမှာ ဖြစ်လို့ ကျွန်မကို ဘယ်သူကမှ မလွှတ်ချင်ကြပါဘူး။ နောက်ပြီး ကျွန်မ မိခင်ဟာ လေးဘက်နာရောဂါရှိတဲ့ အတွက် ကျွန်မသွားမယ့်ခရီးကို လိုက်လို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်မလည်း ပစ်မသွားနိုင်တဲ့ အတွက် လုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လောလောဆယ် ကျောခိုင်းထားတာပါ ’

‘ဒါထက် မေအံ့ကကောကွယ်’

‘မေအုံက ကျွန်မ ကျောင်းပြီးအောင်ထားပေးပြီးမှ
လက်ထပ်သွားပါပြီ’

‘ဪ’

ဒေါသက်သက်ခိုင်က ဦးမေအောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

ဦးမေအောင် မြတ်လေးငုံကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး

‘ဒီလုပ်ငန်းဟာ မင်းဝါသနာပါတဲ့ လုပ်ငန်းမဟုတ်လို့ မင်းစိတ်ဝင်
စားပါ့မလား’

‘ကိုယ့်ရဲ့ ထမင်းရှင်ဖြစ်မယ့် အလုပ်အပေါ်ကို ရိုသေလေးစား စိတ်ဝင်စားပြီး တတ်ကျွမ်းအောင် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ရမယ်လို့ ကျွန်မရဲ့ ဖခင်က ဆုံးမသွားခဲ့ပါတယ်’

‘ကောင်းပြီလေ ...။ ဒါထက် မင်းက အီးမေဂျာနော်။ မင်းသဘောကျလို့ ရွေးခဲ့တာလား။ အမှတ်အရလား’

‘ကျွန်မ အမှတ်က ဝိုင်အိုင်တီကို မိပါတယ်။ ဖေဖေဆန္ဒအရ ကျွန်မ ယူခဲ့တာပါ’

‘ဒီလိုဆိုရင် မင်းဆန္ဒအရ မင်းလုပ်ဆောင်ခဲ့တာတွေ ဘာတစ်ခုမှ မရှိသေးဘူးပေါ့ ဟုတ်လား’

မြတ်လေးငုံ ရင်မှ သတ္တိသန္ဓေလေး ဝုန်းကနဲ ခေါင်းထောင်လာသည်

။

‘ကျွန်မဖခင် ရှိစဉ်ကတော့ ယနေ့အထိ ကျွန်မဟာ ပညာရှာတဲ့ အရွယ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်မဖခင်ဟာ ကျောင်းဆရာပါ။ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်ဟာ တပည့်တစ်ယောက်ကို သွတ်သွင်းပေးဖို့ မ

ဟုတ်ဘူး ။ သူတို့ ရဲ့ ရင်တွင်းကလာတဲ့ အသိပညာအရည်အချင်းကို ပေါ်ထွန်းလာအောင် တိုက်တွန်းဖို့ ဖေးမပေးဖို့ ၊ လမ်းညွှန်ပေးဖို့ ပဲ ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်မကို ဖေဖေက ပြောပြခဲ့ဖူးတဲ့ အတွက် ဖေဖေစကားတွေဟာ ကျွန်မကို လမ်းညွှန်ပေးထားတာလို့ ပဲ ယူဆပြီး ကျွန်မလက်ခံ လုပ်ဆောင်ခဲ့တာပါ။ ဒီအတွက် ကျွန်မ မှားပါသလား လူကြီးမင်းရှင့်’

ဦးမေအောင်တို့ သုံးဦးစလုံး မြတ်လေးငုံကို အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်လိုက်ကြသည် ။

အနီးအနား၌ ရပ်နေသောသူပင်လျှင် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့် မြတ်လေးငုံကို အထူးအဆန်း လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။

ဒေါ်သက်သက်ခိုင်က -

‘မမှားပါဘူး သမီး၊ မင်းဟာ သမီးလိမ္မာပဲ’

‘ကိုင်း ဦးမေအောင် ဘာများ မေးစရာ ရှိသေးသလဲ’

ဦးဝဏ္ဏက ဦးမေအောင်အား လှမ်းကြည့်ကာ မေးလိုက်သည် ။ ဦးမေအောင်က

‘ကောင်းပြီ မေးစရာ တစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်၊ မင်းဝတ်စားဆင်ယင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကုမ္ပဏီစည်းမျဉ်းအရ ပြောင်းလဲရမယ်ဆိုရင်ကော မင်းပြောင်းလဲနိုင်မလား’

မြတ်လေးငုံက သူမ၏ မျက်ဝန်းနက်ကြီးဖြင့် ဦးမေအောင်အား ရဲဝံ့စွာ ရင်ဆိုင်ပြီး မေးခွန်းပြန်ထုတ်လိုက်သည် ။

‘ဘယ်လိုပြောင်းလဲမှုမျိုးလဲ’

‘အား ... မလွယ်ပါလား ဒေါ်မြတ်လေးငုံ ...၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့

က မေးခွန်းထုတ်ရမှာ လား၊ ခင်ဗျားက ထုတ်မှာ လား’

‘ကျွန်မ တိတိကျကျ သိချင်လို့ မေးတာပါ။ ဒါမှ ကျွန်မလဲ တိကျတဲ့ အဖြေတစ်ခုကို ပေးနိုင်မှာ ဖြစ်လို့ ပါ’

ဦးမေအောင်ရင်ထဲ၌ ‘လုပ်လိုက်ကွ၊ မင်းကလေးကတော့ စံနမူနာပါပဲ’ ဟု ကြိတ်၍ ကျေနပ်နေသည်။

‘ဥပမာ ဆံပင်ဖြတ်ကောက်ရမယ်၊ စကဒ် တိုတို ဝတ်ရမယ်’

မြတ်လေးငုံ ငုံ့နေရာမှ ထလိုက်သည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မရဲ့ ဖိုင်တွဲကို ပြန်ယူခွင့်ပြုပါလို့ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်’

‘ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ သမီး’

ဒေါ်သက်သက်ခိုင်က အံ့အားသင့်စွာ မေးလိုက်သည်။

မြတ်လေးငုံ၏ အာဂသတ္တိကို သဘောကျပြီး ဦးမေအောင်က ဖိုင်တွဲကို ယူကာ

‘အလုပ်ရသည် ဖြစ်စေ၊ မရသည် ဖြစ်စေ တင်ပြီးသား လျှောက်လွှာတွေကို ဘယ်ရုံး ဘယ်ကုမ္ပဏီကမှ ပြန်ပေးရိုး ထုံးစံမရှိဘူးလေ၊ ကိုင်း မင်းဘာဖြစ်လို့ ဝတ်စားဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုကို မပြောင်းလွဲနိုင်တာလဲ’

‘ကျွန်မ လျှောက်လွှာကို ကျွန်မ ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီနော် ...၊ လူကြီးမင်းတို့ နဲ့ ကျွန်မ ဘာမှ မဆိုင်တော့ဘူး’

‘ကောင်းပြီလေ သမီး ...၊ ဒါပေမယ့် တို့ များ သိချင်တာလေးတစ်ခုကိုတော့ မင်းဖြေသွားပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်’

မြတ်လေးငုံက အေးဆေးစွာပင် ရပ်ကာ သူမ၏ ကချင်လွယ်အိတ်

ကလေးကို ပြင်လွယ်လိုက်ပြီး

‘ရှင်းပါတယ်ရှင် ကျွန်မဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ရခြင်းကိုပဲ မြတ်နိုးဂုဏ်ယူတတ်တဲ့ သူ ဖြစ်နေလို့ ပါ။ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါ’

မြတ်လေးငုံသည် နောက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ ညင်သာသွက်လက်သော ခြေလှမ်းစိတ်ကလေးဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေသည် ။

ဦးမေအောင်သည် သူမပျောက်ကွယ်သွားသည် အထိ မျက်စိတဆုံးငေးကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည် ။

အခန်း (၂)

‘တော်ပြီ မေဆုံရယ်၊ နောက်ဆိုရင် သမီးငုံ ဘယ်တော့မှ စူပါမားကတ်တို့ ကုမ္ပဏီတို့ မှာ အ လုပ်သွားမလျှောက်တော့ဘူး’

မြတ်လေးငုံက လွယ်အိတ်ကလေးကို ချိတ်၌ သွားချိတ်လိုက်သည်။ လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ထုတ်ယူထားသော ခေါက်ထီးကိုလည်း ချိတ်၌ ပြောင်းချိတ်လိုက်ရင်း နှုတ်မှ လည်း ကြီးတော်ဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ဆုံကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ။

‘ဘာဖြစ်လို့ လဲ သမီးငုံ’

‘ဘာဖြစ်ရမှာ လဲ မေရုံရယ် ထုံးစံအတိုင်း စကဒ်ပြဿနာပေါ့၊ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဖွင့်ထားတဲ့ ဆိုင်တွေ ကုမ္ပဏီတွေပဲ၊ မြန်မာလူမျိုးတွေပဲ အလုပ်လုပ်ကြတယ်၊ ဒါကို စကဒ်ဝတ်မှ ဆိုတာကြီးကို သမီးငုံကတော့ နားမလည်ချင်တော့ဘူး’

‘သွားလာလို့ လွတ်လပ်လွယ်ကူအောင်လို့ ထင်ပါရဲ့ ’

‘ဒါလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်၊ မေရုံတို့ ငယ်ငယ်၊ သမီးငုံတို့ ငယ်ငယ်ကတောင် ထဘီနဲ့ ပဲပြေးဟယ် လွှားဟယ် ဆော့ကစားခုန်ပေါက်တာတောင် ထဘီကျွတ်ကျဖူးလို့ လား’

ထိုစဉ် ဒေါ်ခင်ရုံက သံပုရာရေအေးလေးတစ်ခွက် ကိုင်ကာ

‘ရှေ့သမီးငုံ ထဘီပြဿနာ အသာထားပြီး အမောပြေ သံပုရာရေ
လေး သောက်လိုက်ဦး၊ ပြီးရင် သမီးငုံကို ဘာတွေမေးလို့ ဘာတွေ ဖြေခဲ့
တယ်ဆိုတာ ပြောပြပါဦး’

မြတ်လေးငုံက မိခင်ထံမှ သံပုရာရေကို တရိတသေ လှမ်းယူကာ
ဒေါ်ခင်ရဲ့ နံဘေး နှစ်ယောက်ထိုင် ကြိမ်ဆက်တီ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ သံ
ပုရာရေကို တစ်ငုံနှစ်ငုံ သောက်လိုက်သည်။ ။ ပြီးမှ သူမ၏ အတွေ့အကြုံ
များကို ရှင်းပြလိုက်သည်။ ။

‘သမီးငုံ တွေ့ကြုံခဲ့သမျှ အင်တာဗျူးတွေထဲမှာ တော့ တစ်ခါအမေးခံ
ရတာ အကြာဆုံးပဲ မေရုံ’

‘အေးလေ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ သမီးငုံရယ်၊ ကံတရားပဲပေါ့’

ဒေါ်ခင်ရုံကတော့ သူမ၏ ထုံးစံအတိုင်း တရားစကားလေးဖြင့်
လေပြေသွင်းလေသည်။ ။

ဒေါ်ခင်ဆုံကတော့

‘အခြားအလုပ်တွေ ရှိပါသေးတယ်၊ ခုလဲ စားနိုင်သောက်နိုင်တာပဲကွ
ယ်၊ ဖြေးဖြေးပေါ့’

‘ဒါကြောင့် သမီးငုံက ဆရာမပဲ သွားလုပ်ချင်ပြီ မေဆုံရယ်’

‘အေးလေ ရန်ကုန်မှာ ဆိုရင်တော့ လျှောက်ပေါ့ သမီးရယ်၊
သမီးငုံပြောတဲ့ တောင်တန်းတွေကတော့ ဝေးလွန်းပါတယ်၊ မေဆုံတို့ မှ
မလိုက်နိုင်ဘဲ’

ဒေါ်ခင်ရုံကတော့ မျက်နှာငယ်သွားပြီး ဘာမှ မပြောတော့ချေ။

မြတ်လေးငုံက မိခင်၏ အရိပ်အကဲကိုကြည့်ပြီး ဘာတစ်ခွန်းမှ ထပ်

မပြောတော့ဘဲ လက်ကျန် သံပုရာရေကိုသာ မဲသောက်လိုက်ပြီး ဖန်ခွက် ကလေး ကိုင်ကာ မီးဖိုဘက်ဆီသို့ ညင်သာစွာ လျှောက်သွားလေသည်။ ။

မြတ်လေးငုံ၏ နောက်ကျောကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ခင်ဆုံနှင့် ဒေါ်ခင်ရုံတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်လေသည်။ ။

မဟာဝိဇ္ဇာတန်းကို ဆက်တက်နေသော မြတ်လေးငုံ၏ ပညာရေးစရိတ်ကလည်း မသက်သာလှပေ။ ညီမခင်အုံကလည်း အိမ်ထောင်ပြုသွားပြီး ဖြစ်သဖြင့် မြတ်လေးငုံအတွက် လုံလောက်သော ပညာသင်ကြားမှုကို မပေးနိုင်တော့ပေ။ မိမိတို့ နှစ်ဦးကလည်း တောင်သူတောင်သား ရိုးရိုးသားသားဖြစ်ပြီး ချောင်းဆုံ၌ စပါးပေး၊ ပဲပေးလေးများ နှင့် အိမ်ဆိုင်ကလေး ရောင်းချခြင်းလောက်သာ လုပ်ခဲ့ကြသော်လည်း မကြောင့် မကြ နေနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ယခု ရန်ကုန်ရောက်မှ စားဝတ်နေရေးစရိတ်စက ကြီးမားလွန်းသဖြင့် စုဆောင်းခဲ့သမျှ အတွင်းပစ္စည်းလေးများ လည်း တရိရိနှင့် ပွန်းပဲ့လာသည်။ ဤသည် ကို သမီးအလိမ္မာ မြတ်လေးငုံက ရိပ်မိကာ အလုပ်ရလျှင်လည်း အလုပ်ဝင်လုပ်မည်၊ ပညာရေးကတော့ အဆင်ပြေသလိုပဲ ဆက်တက်နိုင်လျှင် တက်မည်၊ မတက်နိုင်လျှင်လည်း ရှိပါစေတော့ဟု စိတ်ဒုံးဒုံးချကာ အလုပ်ရှာဖွေခြင်းကို စတင်ခဲ့လေသည်။ ။

အင်တာဗျူးသုံးခုကို သွားခဲ့ပြီးပြီ။ ပြန်လာတိုင်း စကဒ်ပြဿနာနှင့် မြတ်လေးငုံ မကျေနပ်သံကို ကြားခဲ့ရသည်။ ။

မြတ်လေးငုံသည် အပြင်အဝတ်အစားနှင့် အိမ်နေရင်း အဝတ်အစားကို လဲလှယ်လိုက်သည်။ ။ ပြီးလျှင် စက်ပေါ်၌ ရှိနေသော မိခင်၏ ချုပ်လက်စ အဝတ်ကို ဆက်၍ ချုပ်လေသည်။ ။

သူမ၏ စက်ချုပ်သံကို ကြားရသဖြင့် မိခင်က ထ လာပြီး

‘သမီးငုံ ဖယ်ကွယ်၊ မေရုံပဲ ချုပ်မယ်၊ နားစမ်းပါ သမီးငုံလေးရယ်’

‘ခဏလေးပါ မေရုံ၊ ဂျိုင်းတွဲရုံပဲ မှုတ်လား၊ ဒီတစ်ထည်တည်းပါ’

စက်ချုပ်ဆိုင်တစ်ခုမှ မိန်းမဝတ်ရင်ဖုံးရင်စေ့ဆိုလျှင် သူတို့ အာ တဆင့်ပြန်ပေးကာ ချုပ်စေသဖြင့် အိတ်စရိတ်ကိုတော့ ဖူလုံစေသည်။ သို့သော် အိမ်ရှိလူကုန်ကတော့ အနားမနေရ၊ အလုပ်နှင့် လက်မပြတ်ပေ။

ဒေါ်ခင်ဆုံကတော့ သီးထိုးခုံလေး၌ သီးထိုးထိုးရန် ထိုင်လိုက်သည်။

‘မေဆုံရယ် သမီးငုံတော့ ချောင်းဆုံက အိမ်ကြီးကိုပဲ ပြန်ပြေးချင်တော့တာပဲ’

အပြင်ဘန်းက ကြည့်လျှင် ရေနံချေးဝနေသော နှစ်ထပ်အိမ်မဲကြီး ဖြစ်ပြီး အတွင်းဘက်တွင် အုန်းဆံချောင်း ထက်ပိုင်းပြတ်များ ၏ အနိုင်ကျင့်မှုကို ခံခဲ့ရခြင်းကြောင့် မှန်သားပြင်လို ပြောင်လက်နေသော ပျဉ်းကတိုးသား ကြမ်းခင်းများ ၊ ခြံဝန်းအတွင်း စပယ်ရုံ၊ မြတ်လေးရုံ၊ ဇွန်ပန်းရုံ၊ ဆလတ်ရုံ၊ ဇီဇဝါရုံတို့ ၏ သင်းရနံ့ သွေးဆောင်ဖြားယောင်းမှုကို နှစ်သက်စွာ ခံစားခဲ့ရပုံ။

အိမ်အနောက်ဘက်၌ သရက်ပင်၊ မာလကာပင်၊ ဇီးပင်၊ သံပရာပင်၊ ကျွဲကောပင်တို့ က အသီးအဖြိုင်ဖြိုင် မွေးဖွားသန့်စင်ပေးမှု၊ ခြံပတ်ပတ်လည်ရှိ အုန်းပင် ရှစ်ဆယ်ပင်မှ အုန်းသီးများ ၏ ဖွားဖက်တော်ကြွက်မီးတန်း ကောင်းကောင်း များကြောင့် ပွဲအုန်းသီးများ အဖြစ် မျက်နှာပန်းလှခဲ့မှု။

ထို့အပြင် ခြံပတ်ပတ်လည် စည်းရိုးအဖြစ် တည်ရှိခဲ့သော ကင်းပွန်းပင်များကြောင့် အိမ်နီးချင်းတို့ အတွက် လိုအပ်သော ဟင်းလျာအဖြစ်

လက်ဆောင်ဝေငှနိုင်သည်။ ။

ကင်းပွန်းသီးများ နှင့် သရော်ပင်က သင်္ကြန်အခါ၌ နေ့စဉ် ခေါင်း
လျှော်ရေ အလှူဒါန ပြုနိုင်ခဲ့သည်။ ။

မြတ်လေးငုံ၏ လွမ်းဆွတ်တသမူက လူကြီးနှစ်ယောက်၏ နှလုံး
သားကို ဆွဲခါလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

ရန်ကုန်သို့ ရောက်ရှိအောင် သွေးဆောင်ခဲ့သော ညီမငယ် ခင်အုံကို
လည်း အပြစ်မတင်ရက်။

မြတ်လေးငုံ ဆယ်တန်းလည်း အောင်၊ ခင်ပွန်းကလည်း ဆုံး၊ ညီမခင်
အုံကလည်း မြတ်လေးငုံ ပညာရေးအတွက် မိသားစုလည်း ဥမကွဲ သို
က်မပျက်နေရအောင်ဟု ဆိုကာ ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းခဲ့ရန် ခေါ်သည်။ ။

အဓိက သမီး မြတ်လေးငုံကို မခွဲနိုင်တာ ပါသဖြင့် ခင်ဆုံ၊ ခင်ရုံ၊ ခင်
အုံ ဟူသော ညီအစ်မ သုံးယောက် ချက်မြတ်ရာ မိမ္မေ၊ ဖမ္မေ အိမ်ကြီးကို
ရောင်းချပြီး ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြသည်။ ။

ယခု ဒေါ်ခင်ရုံ နောင်တရလေပြီ။ ဒေါ်ခင်ဆုံကလည်း ထိုနည်းအတူ
ပင်။

မြတ်လေးငုံဆိုလျှင် အိမ်ရောင်းပြီးကတည်းက စားမဝင် အိပ်မပျော်
နှင့် တိတ်တခိုး မျက်ရည်ကျခဲ့ရသည်။ ။

‘ဖယ်တော့လေ သမီးငုံ’

‘ရော့ပါ မေရုံရယ်၊ မေရုံ လက်ချုပ်ပဲ လိုက်လိုက်ပါ၊ ဒီသုံးလေးထည်
လောက်တော့ သမီးငုံပဲ တဆက်တည်းချုပ်ပါရစေ’

‘သမီးငုံကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ မဆုံရယ်’

‘ကဲပါအေ ချုပ်ပါစေ အရုံ၊ ညီးလဲ ကျန်းမာရေးက သိပ်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊’

‘ဆေးကော သောက်ပြီးပြီလား မေရုံ’

‘သောက်ပြီးပါပြီ’

‘မေဆုံ ...’

‘ဘာလဲ သမီးငုံ’

‘သမီးငုံလဲ မေအုံလို ကျူရှင်လိုက်ပြပြီး ငွေစုရရင် ကောင်းမယ်ထင် တယ်’

ဒေါ်ခင်ရုံက မြတ်လေးငုံကို တအံ့တဩ ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ထိုအကြည့်ကို စက်ချုပ်နေသည့် ကြားက မြတ်လေးငုံက လှစ်ကနဲ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သည်။ ။ ထို့ကြောင့်

‘အလကား ပြောတာပါ မေရုံရယ် ...၊ သမီးငုံရဲ့ ပညာဟာ လူအနည်း စု အထူးသဖြင့် ငွေရှင်ကြေးရှင် လူတန်းစားအတွက် မဖြစ်စေရဘူး၊ လူ တန်းစားအများ စုအတွက် ဖြစ်စေရမယ် ... ဆိုတဲ့ ဖေဖေစကားကို သမီး ငုံ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး မေရုံရယ်’

ဟု အပြုံးလေးဖြင့် နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။ ။

‘ဒါပေမယ့် မေရုံရယ် ...၊ သမီးငုံ ချောင်းဆုံအိမ်ကြီး ပြန်ဝယ်ပြီး အဲဒီ က ဖေဖေလုပ်ခဲ့တဲ့ ကျောင်းမှာ ပဲ ဆရာမ ပြန်လုပ်ချင်တယ် ... မေရုံရ ယ်၊ အဲဒါ သမီးငုံရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ဆန္ဒပါ’

ထိုစကားစုကိုတော့ မြတ်လေးငုံ ရင်တွင်း၌ သာ ပြောကြား လိုက် လေသည်။ ။

သူမတို့ ၏ လွင့်ပြန့်သွားသော လွမ်းဆွတ်မှုများကို အလုပ်အသီးသီး
တွင် ကိုယ်စီကိုမှ မြုပ်နှံလိုက်ကြလေသည်။ ။

အခန်း (၃)

‘ဆန်နီရယ် နောက်ကျလိုက်တာ၊ မာမိကားစောင့်နေတာ’

မေအောင်၏ ကားရပ်လျှင်ရပ်ခြင်း ပေါ်တီကိုသို့ မိခင်
ဒေါ်ဒါလီဖုန်းမြင့်က ဆင်း လာပြီး ပြောလိုက်သည်။ ။

‘ညနေတောင် စောင်းနေပြီ၊ ဘယ်သွားမလို့ လဲ မာမိ’

‘ဝိုင်းကောင်းလို့ ပါ ဆန်နီရယ် ...၊ ယူ ဒယ်ဒီလာရင် ပြောလိုက်၊ မာမိ
ကို ညနေစာ မစောင့်နဲ့ တော့လို့ ’

မေအောင် ကားပေါ်မှ ဆင်းဆင်းချင်း ဒေါ်ဒါလီဖုန်းမြင့်က ကားပေါ်
တက်ကာ စက်နှိုးပြီး မောင်းထွက်သွားလေသည်။ ။

မေအောင်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ။

သူ၏ အတက်ချီကွေ့ကို အိမ်ဖော်မလေး လေးရွှေက လာဆွဲသည်။ ။

နေနေဟု ပြောလိုက်ပြီးမှ မလှမ်းမကမ်း ဘီးတပ်ကုလားထိုင်လေး
ပေါ်မှ မိမိအား ငေးကြည့်နေသော ညီမငယ် ဒါလီအောင်ကို မြင်လိုက်ရ
သဖြင့်

‘ငါ့အိပ်ခန်းထဲက စားပွဲပေါ်မှာ သွားတင်ထားလိုက် ရွှေမိ၊ ပြီးရင် ...
ငါရေချိုးပြီး ထမင်းစားမယ်’

ရွှေမိအား ပြောပြီး ဒါလီအောင် ရှိရာ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ဆီသို့

လျှောက်ခဲ့သည်။ ။

‘ဘေဘီ နေဝင်တော့မယ်လေ၊ အိမ်ထဲ ဘာဖြစ်လို့ မဝင်တာလဲ’

‘အိမ်ထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိတဲ့ အတူတူ နေဝင်တာကို ထိုင်ကြည့်နေတာလေ တော်သေးတာပေါ့ ကိုကိုကြီးရယ်’

‘ဘေဘီကလဲကွာ အားငယ်စရာတွေ လျှောက်မတွေးရဘူးလို့ ကိုကိုကြီး ပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ လာ - လာ - ကိုကိုကြီးနဲ့ အတူထမင်းစားမယ်၊ ပြီးရင် ကိုကိုကြီး ငါ့ညီမကို ပြောပြစရာတွေ ရှိသေးတယ် သိလား’

မေအောင်က ဒါလီအောင်၏ ကုလားထိုင်လေးကို တွန်းပြီး အိမ်ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့လေသည်။ ။

ဒါလီအောင်သည် အစ်ကိုကြီး၏ အကြင်နာကြောင့် မျက်နှာလေး ရှင်လန်းသွားပြီး

‘ကိုကိုကြီး ရေသွားချိုးတော့လေ၊ ဘေဘီ ထမင်းပွဲဝိုင်း ပြင်ထားလိုက်မယ်’

‘အိုကေ ...၊ ဒါဖြင့် ကိုကိုကြီး ရေသွားချိုးလိုက်တော့မယ်’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မေအောင်သည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့လေသည်။

။

သွားသွားလာလာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနေသည့် ကြားက သူ့ မျက်စိထဲတွင် အထူးအဆန်းသဖွယ် ဖြစ်နေသော မြတ်လေးငုံ ဆိုသည့် မိန်းမချောလေးကို မြင်ယောင်နေမိသည်။ ။

သူမ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမှာ ဒီခေတ်တွင် မြင်ရခဲသော ပုံစံမျိုးဖြစ်

သည် ။ တိုတ်ခိုင်သော ကျစ်ဆံမြီးရှည်ကြီး တစ်ချောင်းတည်း ကျစ်ထား
သည် ။ ကော်လံထောင် ရင်ဖုံးအင်္ကျီလက်ရှည် ဝတ်ထားပြီး
ကြယ်သီးများက ပန်းပွင့်ပုံ သီးတတ်ကလေးများ နှင့် ဖြစ်သည် ။ လုံချ
ည်က ယောလုံချည်လေး ...။

ထူးခြားသည် က မျက်နှာပြင်၌ မိတ်ကပ်လိမ်းခြယ်ထားခြင်း မရှိဘဲ
သနပ်ခါးသာ လူးထားသော်လည်း အဝါရောင် ပြေးကာ
ဝင်းမွတ်နေခြင်းက ကျန်းမာရေး ကောင်းသော စိုပြေမှုကို ပြနေသည် ။

ထူးကဲစွာ နက်မောင်ထူထဲသော မျက်ခုံးနှင့် မျက်ဝန်းနက်နက်က မြ
န်မာအမျိုးသမီးများ ၏ အလှတရားတစ်ခုပေပဲလား။ နှုတ်ခမ်းကိုတော့
စတော်ဘယ်ရီရောင် နှုတ်ခမ်းနီကို ဝတ်စုံနှင့် လိုက်ဖက်စွာ ဆိုးထားသ
ည် ။

ဒါလည်း အလှကို ဘောင်ခတ်ပေးသော ပြင်ဆင်မှု တစ်ခုဟု သူ
ကျေနပ်မိသည် ။

လိုင်စင်ဓာတ်ပုံနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ရောင်စုံ ဓာတ်ပုံကို မြင်ကတည်း
က သူ့ရင်ထဲ အေးမြသွားစေသည် ။

အရပ်က ငါးပေလေးလက်မ ဆိုတော့ မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ယော
က်၌ ရှားပါးသော အလှတရား တစ်ခုဟု သူယူဆကာ မြတ်လေးငုံဆို
သော မိန်းကလေးကို သူ မတွေ့ခင်ကတည်းက အမှတ်ပြည့် ပေးပြီး
သား ဖြစ်နေခဲ့သည် ။

ဦးဝဏ္ဏနှင့် ဒေါ်သက်သက်ခိုင်ကိုလည်း သူ ကြိုပြောထားခဲ့သည် ။
ကုမ္ပဏီအတွက် လိုအပ်နေသော အတွင်းရေးမှူး ရာထူး တစ်ဦး၊ ကွန်ပျူ
တာ လက်နှိပ်စက် စာရေးမက လေးဦး၊ လက်ထောက် စာရင်ကိုင် နှစ်ဦး
နှင့် ညစောင့် နေ့စောင့် ရုံးအကူ လူလင်၊ ယာဉ်မောင်း စသည် တို့ ကို တ

စံပြိုင်နက် ခေါ်ယူပြီး သင့်တော်သူကို သင့်တော်သကဲ့သို့ ခန့်ထားရန် ဖြစ်သည်။ ။

နိုင်ငံခြား၌ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှုအတွက် သုံးနှစ်မျှ သွားရောက်၌ လက်တွေ့လုပ်ကိုင်ပြီး အဆက်အသွယ်ယူကာ ပြန် လာပြီး ဒီကို ရောက်ရောက်ခြင်း အောင်သွန်းကုန်ထုတ်ကုန် လုပ်ငန်းအတွက် ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို စတင်တည်ထောင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ဖခင် ဦးအောင်လင်းက ဆရာဝန်ပီပီ ဆေးကုသရန် အလုပ်မှ လွဲ၍ အခြားလုပ်ငန်းများကို စိတ်မဝင်စားသဖြင့် သူလိုအပ်သော အကူအညီကို မပေးနိုင်ချေ။

မိခင် ဒေါ်ဒါလီဖုန်းမြင့်ကလည်း တစ်ဦးတည်းသော သူဌေးသမီး၊ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘများ ၏ အလိုလိုက်ခြင်း ခံရသဖြင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြင့် ထင်ရာစိုင်းကာ ပညာအရည်အချင်းကအစ ရှစ်တန်းပင် မအောင်ခဲ့ပေ။ သို့သော် အချိန်တန်သောအခါ မိဘများက သူတို့ ပညာရေးထောက်ပံ့ပေးကာ ဆရာဝန်ဖြစ်လာသူ ဒေါက်တာ အောင်လင်းနှင့် လက်ထပ်ပေးခဲ့သည်။ ။

ဒေါက်တာအောင်လင်းကလည်း မလွန်ဆန်နိုင်သဖြင့် လက်ထပ်ယူခဲ့သည့် ဒါလီဖုန်းမြင့်ကို ပြုပြင်ရန် မကြိုးစားခဲ့ချေ။

အားလျှင် အပေါင်းအသင်းများ နှင့် အချိန်ဖြုန်းကာ ဖဲရိုက်တတ်သော ဒါလီဖုန်းမြင့်သည် အိမ်ထောင်သက် နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်အထိ ပေါ့ပေါ့နေ၊ ပေါ့ပေါ့စား ပေါ့ပေါ့ကစားကာ အချိန်တွေကို အလဟဿ ဖြုန်းတီးနေသူဖြစ်သည်။ ။

တစ်ခုတော်သွားသည် က ဒေါက်တာအောင်လင်းသည် မိမိအား မတရား အနိုင်ကျင့်ခဲ့သည် ဟူသော အယူအဆနှင့် မိန်းမအပေါ်၌ နှစ်နှစ်

ကာကာ မချစ်သော်လည်း သားသမီးများကိုတော့ ချစ်ကာ ဂရုစိုက်ခဲ့သဖြင့် သားကြီးမောင်အောင်သည် သင်္ချာအထူးပြုဖြစ် ဘီအက်စ်စီ ဘွဲ့၊ သားလတ် ညီအောင်က အဖေ့ခြေရာနင်းကာ ဆေးတက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်ကို ဖြေဆိုပြီး လက်တွေ့ ဟောက်စ်ဆင်းနေသူ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

သို့သော် သမီးငယ် ဒါလီအောင်ကတော့ မွေးရာပါ အရိုးပျော့ ရောဂါကြောင့် ကျောင်းမထားတော့ဘဲ အိမ်မှာ ပင် ဆရာများ ခေါ်သင်ကာ ဆယ်တန်းအထိ ပညာရေးကို သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ ။

ဒါလီအောင်အတွက် အဖော်သည် စာအုပ်များ သာ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ။

‘ဒေါက် ဒေါက် .. ဒေါက်’

‘ဆန်နီ ... မင်းရေချိုးတာ ကြာနေပြီ ထင်တယ်၊ ဘောဘီက ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ... လာပြီ ဒေါ်ညို၊ လာပြီ’

မြတ်လေးငုံဆီ အတွေးရောက်ရှိသွားရာမှ မိသားစုဆီသို့ပါ စိတ်ပျံ့လွင့်သွားသော မေအောင်သည် ဒေါ်ညို၏ သတိပေးမှုကြောင့် ရေချိုးခြင်းကို အမြန် လက်စသတ်လိုက်ရလေသည်။ ။

ထမင်းစားပိုင်း၌ မြတ်လေးငုံ၏ အကြောင်းကို ဒါလီအောင်အား ပြောပြရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်လေသည်။ ။

ဒါလီအောင်အတွက် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာ လူ့လောက၏ ကျယ်ပြန့်မှု အကြောင်းကို ပုံပြင်သဖွယ် စိတ်ဝင်တစား နားဆင်လိမ့်ဦးမည်ဟု သူယုံကြည်မိလေသည်။ ။
